

ΟΛΟΙ & ΟΛΕΣ ΣΤΗΝ ΑΠΕΡΓΙΑ ΤΗΣ 9^{ης} ΑΠΡΙΛΗ

2 χρόνια μετά το κρατικό-καπιταλιστικό έγκλημα στα Τέμπη

2 χρόνια μετά το καπιταλιστικό έγκλημα στα Τέμπη και εξακολουθούν να μην έχουν αποδοθεί ευθύνες. Εξακολουθούν να θυσιάζονται ζωές στο βωμό του κέρδους και η ζωή μας, η ζωή της τάξης μας και του λαού, να υποτιμάται καθημερινά. Ενώ, η κυβέρνηση προσπαθεί μανιωδώς να παρουσιάσει το έγκλημα ως ατύχημα, τα ίδια τα γεγονότα καταδεικνύουν πως πρόκειται για ένα **προδιαγεγραμμένο έγκλημα**, το οποίο διέπραξαν από κοινού, η ΕΕ, οι επιχειρηματικοί όμιλοι και η ντόπια αστική τάξη μέσω του πολιτικού τους προσωπικού.

Το έγκλημα στα Τέμπη δεν μπορεί να ιδωθεί ως κάτι ξέχωρο από τις πολιτικές της εξαθλίωσης του κεφαλαίου και του κράτους του, δεν μπορεί να αποδοθεί ως μια «κακιά στιγμή» ή ένα «ανθρώπινο λάθος». Μέσα στις εκατοντάδες περιπτώσεις ξεπουλήματος και ιδιωτικοποιήσεων, χαρακτηριστική ήταν και αυτή του ΟΣΕ, με επακόλουθο την υποβάθμιση των σιδηροδρόμων και την πλημμελή συντήρηση των γραμμών, με απολύσεις και μειώσεις μισθών, με αύξηση των τιμών των εισιτηρίων, αλλά και ελλιπή μέτρα προστασίας της υγείας και της ζωής των εργαζομένων και των επιβατών, με πολλαπλασιασμό εργατικών ατυχημάτων, καθυστερήσεων και όπως αποδείχτηκε, θανατηφόρων δυστυχημάτων. Οι ιδιωτικοποιήσεις, η απορρύθμιση και η υποχρηματοδότηση των δημόσιων υποδομών δεν είναι συγκυριακά φαινόμενα, αλλά δομικά χαρακτηριστικά του σύγχρονου καπιταλισμού. **Το σιδηροδρομικό δίκτυο δεν αφέθηκε στην τύχη του, δεν ήταν αποτέλεσμα απλής αδιαφορίας, αλλά στρατηγική επιλογή:** οι αστικές κυβερνήσεις από κοινού με τους επιχειρηματικούς ομίλους εξακολουθούν να βάζουν το κέρδος πάνω από τις ζωές μας, να εξυπηρετούν τη διάλυση κάθε δημόσιου αγαθού, συντελώντας στην πλήρη υποτίμηση της ζωής της εργατικής τάξης και έπειτα, να συγκαλύπτουν με κάθε μέσο τα δολοφονικά τους εγκλήματα.

Η επίθεση στην εργατική τάξη: Φτώχεια, ακρίβεια, εξώσεις

Η υποτίμηση της ζωής μας όμως, δεν σταματά στους σιδηροδρόμους. Η καθημερινότητα που βιώνουμε αντικατοπτρίζει τη σκληρή και ολομέτωπη επίθεση που εξαπολύουν το κεφάλαιο και το κράτος του σήμερα: Μια επίθεση που εκδηλώνεται με τους πετσοκομμένους μισθούς που παραμένουν καθηλωμένοι παρά τις αυξήσεις-κοροϊδία του κατώτατου, καθώς η ακρίβεια και οι ανατιμήσεις στα βασικά αγαθά αυξάνονται διαρκώς. Που εκδηλώνεται με τις δραματικές αυξήσεις των ενοικίων και την πλήρη απελευθέρωση των πλειστηριασμών πρώτης κατοικίας και των εξώσεων να θέτουν υπό αμφισβήτηση το δικαίωμα στην στέγαση. Με αντεργατικά νομοσχέδια που νομιμοποιούν την δραματική εντατικοποίηση της εργασίας, τα ελαστικά ωράρια, τα μειωμένα ή μηδενικά ένσημα και τα ανύπαρκτα μέσα προστασίας και υγιεινής. Νομοσχέδια τα οποία ταυτόχρονα διαμορφώνουν το κατασταλτικό πλαίσιο ενάντια στον συνδικαλισμό, ενάντια στις φωνές και τις κινήσεις αντίστασης μέσα στους εργατικούς χώρους με ηχηρά παραδείγματα τα νομοσχέδια που περιορίζουν το δικαίωμα στην απεργία, που ποινικοποιούν την απεργιακή περιφρούρηση και θεσπίζουν

ποινικές διώξεις και πειθαρχικές ποινές για εργατικές κινητοποιήσεις και διεκδικήσεις.

Σε αυτό το πλαίσιο εντάσσεται και η στοχοποίηση συνδικαλιστών με απολύσεις και διώξεις σε διάφορους εργασιακούς κλάδους το τελευταίο διάστημα. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελούν οι κατασταλτικές κινήσεις εναντίον εργαζομένων στην εκπαίδευση με αφορμή τους αγώνες τους ενάντια στην αξιολόγηση και τις πολιτικές υποτίμησης των όρων ζωής και εργασίας και υποβάθμισης της δημόσιας παιδείας, τη βιομηχανία πειθαρχικών διώξεων που έχει στηθεί εναντίον τους και την πρόσφατη επιβολή αργίας σε αγωνιζόμενη εκπαιδευτικό .

Την ίδια ώρα τα εργατικά «ατυχήματα» και οι εργατικές δολοφονίες συνεχίζονται αδιάκοπα για μια ακόμα χρονιά. Από την αρχή του έτους **μέχρι σήμερα, ήδη 42 εργάτες και εργάτριες έχασαν τη ζωή τους** σε «ατυχήματα» που θα μπορούσαν να είχαν αποφευχθεί αν η εργοδοσία δεν θεωρούσε τα μέτρα ασφαλείας περιττό κόστος. Αυτό σημαίνει ότι **σχεδόν σε κάθε εργάσιμη μέρα αντιστοιχεί ένας νεκρός εργάτης/τρια**. Στο μεταξύ, τα δημόσια νοσοκομεία και σχολεία είναι υποστελεχωμένα και η δημόσια Υγεία και Παιδεία βρίσκονται υπό κατάρρευση με παραδείγματα όπως η πτώση ασανσέρ στον Ερυθρό Σταυρό, αλλά ακόμα και το ταβάνι που έπεσε κυριολεκτικά στα κεφάλια μαθητών, να αποδεικνύουν ότι η αξία της ζωής μας χάνεται μπροστά στο κέρδος. Και όλα αυτά, όταν αντί να δοθούν χρήματα στις δημόσιες μεταφορές, την παιδεία και την υγεία, για να μην πεθαίνουμε στα Τέμπη, στα νοσοκομεία, στους χώρους δουλειάς μας, τα δημόσια κονδύλια προορίζονται για τις πολεμικές δαπάνες, το NATO, τις τραπεζικές ανακεφαλαιοποιήσεις, τις φοροαπαλλαγές του κεφαλαίου, ενώ παράλληλα οι λαϊκές ανάγκες αντιμετωπίζονται ως περιττή δαπάνη.

Είναι γεγονός πως το τελευταίο χρονικό διάστημα η ΕΕ έχει αλλάξει την πολιτική της στάση, ενισχύοντας τις στρατιωτικές δαπάνες. Ήδη από το 2020, οι εισαγωγές εξοπλισμών αυξήθηκαν κατακόρυφα από τα μέλη του NATO, γεγονός που θα ενταθεί ακόμα περισσότερο τη φετινή χρονιά. Η Ευρωπαϊκή Ένωση, μετά τις τελευταίες κινήσεις του Τραμπ, επιβάλλοντας τους εμπορικούς δασμούς, στοχεύει στη στρατιωτική τους απεξάρτηση από τις ΗΠΑ. Αυτή η πολιτική του ανταγωνισμού των εξοπλιστικών προγραμμάτων δεν αποσκοπεί προφανώς στην «ασφάλεια» των λαών της Ευρώπης, αλλά στην υπεράσπιση των συμφερόντων των κυρίαρχων δυνάμεων του κεφαλαίου. Είναι γεγονός, πως για άλλη μια φορά, το βάρος θα το επωμιστεί η εργατική τάξη και ο λαός, οι οποίοι θα αναγκαστούν να επιβιώσουν σε ακόμα μεγαλύτερη λιτότητα, δεχόμενοι ακόμα μεγαλύτερη επίθεση στα δικαιώματα και στις ανάγκες τους.

Ούτε βήμα πίσω!

Οι ιστορικές και μαχητικές συγκεντρώσεις της 28ης Φλεβάρη που πραγματοποιήθηκαν σε πάνω από 350 πόλεις στην Ελλάδα και το εξωτερικό, καθώς και οι επόμενες κινητοποιήσεις και διαδηλώσεις, έστειλαν ένα ξεκάθαρο μήνυμα. Με τη μαζική συμμετοχή εργαζομένων στη γενική απεργία – πολλοί εκ των οποίων έκαναν το απεργιακό βήμα για πρώτη φορά και θυσίασαν το μεροκάματο ή ρίσκαραν μέχρι και την δουλειά τους – με

χιλιάδες νέους και νέες—μαθητές, μαθήτριες, φοιτητές και φοιτήτριες—να δίνουν τον δικό τους παλμό και τη ζωντάνια με δεκάδες αποφάσεις φοιτητικών συλλόγων για συμμετοχή στις διαδηλώσεις και μαθητές, μαθήτριες να κατεβαίνουν στον δρόμο, αποτυπώθηκε ξεκάθαρα πως η κοινωνία δεν θα αποδεχτεί τη συγκάλυψη και την κοροϊδία. **Ή τα κέρδη τους ή οι ζωές μας.**

Όσοι και όσες βρέθηκαν στους δρόμους, θυμήθηκαν αυτό που είχε χρόνια να ζήσει ο λαός μας. Επιβεβαίωσαν πως η «λαϊκή μνήμη» είναι ζωντανή και θα εκδηλώνεται emphatically μαζί με το αντίστοιχο κοινωνικό δυναμικό. Ότι η ανάγκη για μία αξιοπρεπή ζωή μπορεί να κινητοποιήσει κρίσιμες μάζες. Επιβεβαίωσαν πως η αντιπολίτευση τα επόμενα χρόνια θα ξεπηδήσει από τον δρόμο, από την εργατική τάξη, τον λαό και τις οργανώσεις του που θα τολμούν όλο και πιο συχνά και με όλο και πιο αναβαθμισμένα χαρακτηριστικά να αντιστέκονται.

Γιατί οι τελευταίες κινητοποιήσεις είναι αποτέλεσμα της αδιάκοπης και συντονισμένης προσπάθειας δύο χρόνια τώρα από τον Σύλλογο Συγγενών Θυμάτων Τεμπών να αναδείξει την αλήθεια και να απαιτήσει δικαιοσύνη. Είναι αποτέλεσμα της μοριακής δουλειάς που έχει προηγηθεί από τα ταξικά συνδικάτα και τα οργανωμένα κομμάτια του λαού μέσα στα σωματεία, τις ομοσπονδίες, μέσα στους χώρους δουλειάς, τις γειτονιές, τα σχολεία και τα πανεπιστήμια. Κινητοποιήσεις που μπορούν πλέον να ξεπηδούν όλο και πιο συχνά και να προετοιμάζονται μεθοδικά, χωρίς να χρειάζονται την εμπλοκή της αστικοποιημένης ΓΣΕΕ που, μέσω του ειδικού ρόλου που πρόθυμα παίζει η πλειοψηφία της, μαζί με τον ΣΕΒ, την ΕΕ, τις κυβερνήσεις του κεφαλαίου, συναινεί σε κάθε αντεργατικό και αντιλαϊκό μέτρο.

Η πάλη για την υπεράσπιση της αλήθειας και την απόδοση δικαιοσύνης πρέπει να συνδεθεί με τους καθημερινούς μας αγώνες. Πρέπει να συνδέσουμε τον αγώνα για κοινωνική δικαιοσύνη που ξεπήδησε με αφορμή το κρατικό/καπιταλιστικό έγκλημα των Τεμπών με τους αγώνες ενάντια στις πολιτικές που διαλύουν τα δημόσια αγαθά και τα λαϊκά κεκτημένα. Τους αγώνες ενάντια στις πολιτικές της εξαθλίωσης και της εκμετάλλευσης. Στις πολιτικές των ιδιωτικοποιήσεων που διαλύουν τις δημόσιες υπηρεσίες και οδηγούν σε εγκλήματα όπως αυτό των Τεμπών, στην ακρίβεια που μαστίζει τα λαϊκά νοικοκυριά τα οποία πλέον δεν μπορούν να βγάλουν το μήνα, στις πολιτικές που καταπατούν τις νίκες του εργατικού κινήματος και ανοίγουν τον δρόμο για εργοδοτικές αυθαιρεσίες και εργατικά ατυχήματα. Στις πολιτικές αυτού του αστικού κράτους, που την ίδια στιγμή που συμβαίνουν τα παραπάνω συνεχίζουν να δίνουν υπέρογκα ποσά για στρατιωτικούς εξοπλισμούς και να εμβαθύνουν την εμπλοκή της χώρας στους ιμπεριαλιστικούς σχεδιασμούς του ΝΑΤΟ και της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Ενάντια σε αυτή τη πραγματικότητα μόνη λύση είναι οι συλλογικοί αγώνες μέσα από τη συμμετοχή μας στα ταξικά σωματεία και στις πολιτικές οργανώσεις. Γιατί τίποτα δεν θα αλλάξει αν δεν οργανωθούμε, για να συγκρουστούμε με τις πολιτικές της εξαθλίωσης και της εκμετάλλευσης. Αν δεν διεκδικήσουμε αυξήσεις στους μισθούς, δημόσιες και ασφαλείς μεταφορές, δημόσια και ουσιαστική παιδεία, αξιοπρεπείς και ασφαλείς συνθήκες εργασίας. Αν δεν βάλουμε ταξικό μπλόκο στην επίθεση που δεχόμαστε.

Το δικό μας καθήκον ως εργάτριες, εργαζόμενοι και νεολαία είναι να συνεχίσουμε, να μην αφήσουμε τίποτα να ξεχαστεί, να οργανώσουμε τον αγώνα της τάξης μας, για να νικήσει η ζωή τον θάνατο.

Μαζική οργάνωση – Μαχητική διεκδίκηση – Ταξικός αγώνας

Διαρκής αγώνας για την ταξική απελευθέρωση